

Всъщност Шуикър намира статистически доказателства за движение на ромите от региони, където тази политика е по-силно налагана, към такива, в които тя се прилага по-слабо. Освен номадите обаче на тази политика се противопоставят и онези роми, които вече се са заселили, тъй като те вероятно гледат на всяко нарастване на своя брой на определено място като на заплаха за своето несигурно социално положение, а също и за своя поминък в условия на засилена конкуренция. Те периодично пращат до диетите петиции с искания да бъдат преместени групите роми номади от района, обикновено обосновани с обвинения в кражби.

Опростителската оценка, че "Мария Терезия имала твърде добри чувства, [но]... пълна липса на разбиране по отношение на циганите и техния начин на живот"¹⁸, не съумява да отчете факта, че много роми изобщо не се противопоставят на заселването само по себе си, но, най-вече, пренебрегва практическите съображения зад тази политика. Признавайки на Мария Терезия нейните "добри чувства", усилията ѝ трябва да бъдат разгледани на различно равнище, като поредния опит на Хабсбургите да извлекат пари от своите своенравни унгарски земи. Като важна част от своята ревниво пазена автономия, дворяните не плащат преки имперски данъци, въпреки че техните крепостници и обикновените поданици го правят. За да спечели пари от тези земи Мария Терезия е принудена да използва разнообразни непреки средства, включително облагането с тежки данъци на вноса в Унгария. За да се максимализират тези данъци местното производство в Унгария е съзнателно пренебрегвано.¹⁹

Тъй като дворянството е готово да жертва икономическото развитие на своята страна за да запази привилегированото си положение, то активно се съпротивлява на по-преките начини за натрупване на имперски приходи и поради това всеки провал на политиката по отношение на ромите вероятно се дължи на административен саботаж от страна на диетите поне в същата степен, в каквата и на съпротива от страна на ромите номади.

506203